

ZELFPROJECTIE

LES VI.

VERANDERING VAN DE INNERLIJKE WERKELIJKHEID.

Dit hangt samen zowel met de innerlijke eenwording van stof en geest als ook met het vermogen van projectie van het ik en de belevingen van het ik.

Als wij namelijk dromen, dan bestaat er in ons een werkelijkheid. Je kunt later zeggen: Het is schijn geweest. Maar op het ogenblik, dat je ermee verbonden bent, dan is het wel zo, als je bang bent, ben je werkelijk bang; als je vreugde ervaart, ben je werkelijk blij. Kortom, het is gewoon een wereld die in je bestaat.

Nu is die droomwereld gereleerd aan de herseninhoud. Maar er zijn ook dromen bij die verder gaan dan dit en die een deel van een andere wereld omvatten of die een gebeuren omvatten dat men zich eigenlijk heel anders had voorgesteld.

Soms laten dromen ook dingen ervaren die zich niet op aarde afspelen, maar ergens anders in ruimtelijke verhoudingen of zelfs in tijd. Ook deze zijn werkelijk. Daaruit zou je de conclusie kunnen trekken: er bestaat in ons een werkelijkheid. Die werkelijkheid staat echter niet vast; ze is vaak variabel.

Nu wordt in de droomwereld een groot gedeelte van de droom mede bepaald door het lichaam. Maar als wij dat lichaam enigszins tot rust kunnen brengen en beheersen en wij kunnen ook de gedachten een beetje uitschakelen, dan krijgen we een situatie waarin de geest eigenlijk de dromer wordt.

Die geest kan dan dingen projecteren in je die niet echt zijn. Maar ze kan ook proberen een beeld te scheppen van wat je zou kunnen doen en zou kunnen zijn zonder daarbij aan de stoffelijke mogelijkheden voorbij te gaan. Op dat ogenblik ervaar je eigenlijk een integratie van stof en geest. De geest is zich bewust van de stoffelijke wereld en haar mogelijkheden. Het lichaam echter neemt boodschappen en signalen op die in feite tot de wereld van de geest behoren.

Hier is dus een innerlijke wereld. Die wereld wordt dan, zelfs als de geest aan het woord is, toch mede bepaald door zekere stoffelijke tendensen. Als u schuld bewust bent of innerlijk ontevreden, dan zal uw droom maar heel zelden er een zijn van verrukkelijke werelden of van vrede en rust of een ontmoeting met de een of andere hoge kracht. Omgekeerd? als u rustig en tevreden bent, dan zal uw droom u heel vaak brengen naar werelden die voor u die rust en vrede vertegenwoordigen. Daarin komen dan soms bepaalde boodschappen voor.

Als je je dat realiseert, dan zeg je: In die toestand is er dus een mogelijkheid dat stof en geest in balans zijn. Want het is de stof die de mogelijkheden voor de hersenen bepaalt. De hersenen kunnen alleen die signalen opnemen en verwerken die in overeenstemming zijn met de tendens die daarin overheerst heeft. Aan de andere kant is het de geest, die daarin dan haar boodschap, haar vertaling of haar mededeling kwijt kan.

Op het ogenblik, dat een mens dit beseft, kan hij beginnen met een op zichzelf niet zo moeilijke procedure, namelijk een beeld te krijgen van een innerlijke werkelijkheid. Dat zal gewoon een droom zijn. De een droomt dat hij in een donkere circustent aan de trapeze heen en weer slingert, bijna mist en het toch nog net haalt. Een droom, die vaak een betekenis heeft van angst tot falen. Een ander droomt misschien dat hij in een auto rijdt of dat hij andere lichamelijke of geestelijke bezigheden verricht.

Als u zo'n beeld steeds in u voelt opkomen in halfwaak-toestand, dus zo tegen het insluimeren in, dan is het belangrijk om daar eens aantekening van te maken om uzelf duidelijk te maken wat eigenlijk uw ervaring is. Juist in die aanloop-periode naar de slaap, wanneer alle levensritmen nog wel op gang zijn, maar er toch een toestand van wereldvervreemding een beetje optreedt. Een dergelijk beeld is een basisbeeld; geen symbool. Het geeft iets waar van onze innerlijke wereld en het representeert voor ons dan ook wel een deel van onze innerlijke werkelijkheid.

Als je in die periode droomt van donkere werelden, van anweer e.d., dan kun je natuurlijk zeggen dat je mistroostig bent of geneigd om pessimistisch te zijn, maar het zegt toch wel iets meer. Het zegt in feite: ik ben niet in staat om de andere kant te zien, maar dan kan ik die ook niet ontvangen. Dan kan ik alleen in die termen mijn geestelijke waarden, voor zover ze optreden, uitdrukken. Bij uittredingen zal ik mede bepaald worden, voor een groot gedeelte althans, door dit sfeertje dat in mijn gedachtenleven, in mijn gemoedsleven hangt.

Daarom kun je proberen om die innerlijke werkelijkheid een beetje aan te passen. Wanneer er een onweer is, stel je dan voor dat de wolken erg mooi zijn; dat de wind ze wegjaagt; dat er hier en daar een zonnestraal over het land valt. Het vraagt een beetje fantasie om dat te doen. Het beeld heeft ook niets met werkelijkheid te maken; het is gewoon droom, dagdroom in dit geval. Maar het verandert je eigen ervaring en daarmee je eigen afstemming.

Doe je dit regelmatig, dan zul je ontdekken dat je automatisch toch vervalst in een andere beeldwerking. Als je dan je ogen dicht doet en je droomt zo'n beetje weg en die dagdroom komt nog even op, dan heeft ze een ander karakter, vaak een andere inhoud. Dat is belangrijk.

Op deze manier veranderen wij eigenlijk de afstemming van ons brein. Voor een mens is dat brein noodzakelijk om zich bewust te kunnen worden van alle gebeurtenissen waarbij geestelijke waarden een rol spelen, zeker in de periode van de slaap.

Dan komt er een moment, dat die wereldvoorstelling een vaste is; ze is gefixeerd. Als je zo'n twintig-, dertigmaal het vergelijkbare in je voelt opkomen als een halfdroom, dan kun je wel zeggen: Dat is mijn afstemming van dit ogenblik. Je gebruikt dit dan om daarin die elementen aan te brengen die voor jou op dit moment belangrijk zijn.

Wil je iemand ontmoeten, droom die figuur daarin. Zet hem in dat landschap. Breng hem in de actie die misschien bepalend is voor die droombeleving. Zodra je dit doet, stem je af op die persoon. In feite projecteer je een deel van je bewustzijn naar de persoon van wie je de voorstelling hebt gevormd.

Je kunt zeggen: Ik heb behoefte aan kracht. Het komt wel eens voor dat een mens zegt: Ik ben zo slap. Of: Ik heb geestelijke of lichamelijke kracht nodig. Als het een landschapsdroom is waarmee u wordt geconfronteerd, stel u dan gewoon voor dat op de een of andere manier de zon u koestert. Probeer die afstemming vol te houden. Als dat beeld intens genoeg is en daarachter schuilt de wil om met het licht of met de kracht geconfronteerd te worden, dan zult u daardoor innerlijk die afstemming veel beter bereiken en is dus de kans, dat zo'n rustperiode een directe overdracht van kracht voor u betekent, veel groter geworden.

Als u meer droomt van huizen, van kamers en dergelijke, stel u dan maar voor dat u de blinden opent of dat u een grote lamp aansteekt. Kortom, u moet het beeld 'licht' verwerken in deze halfdroom. Daardoor is de afstemming op het licht veel gemakkelijker te bereiken.

Het proces is niet zo moeilijk. Het is in feite een voortzetting van wat de meest mensen in de halfslaap een beetje fantaseren en ten slotte in die fantasie steeds weer bepaalde beelden op de voorgrond brengen. Je gaat alleen die beelden aanvullen en je gaat ze richten. Dat is een procedure die we suggestief kunnen noemen. Het is een suggestieve afstemming van de persoonlijkheid.

Nu kan er een ogenblik komen, dat we bepaalde dingen in deze wereld of in een andere wereld willen weten. Dan kunnen wij precies deze afstemming gebruiken om dat te bereiken. Wij kunnen dus onze persoonlijkheid a.h.w. projecteren naar een andere plaats op aarde en daar gaan waarnemen.

Het is een proces als uittreden, maar hier is het belangrijke het waarnemen. Het is dus perceptievermogen dat wordt geprojecteerd. Het hoeft niet de hele persoonlijkheid te zijn. Dit geeft u de mogelijkheid om bepaalde personen op afstand te ontmoeten, te weten hoe het met hen gaat, ook al zullen ze u niet zien of kennen. Voor u komen zoveel dingen naar voren die feitelijk zijn dat u weet: ik heb inderdaad geestelijk een contact.

Realiseer u dat elke projectie naar andere personen gepaard kan gaan met ervaringen, die niet uw eigene zijn maar die van de persoon waarin u projecteert. Het is een afstemming op de persoonlijkheid. Dus als die persoon in een ziekenhuis ligt, kijk dan niet gek, als u wakker wordt met pijn in de arm. Of: als de ander b.v. voor de blinde-darm is geopereerd, u dan zegt: Wat trekt mijn lidteken. En dan ontdekt u dat u er geen heeft en de pijn verdwijnt. Het zijn dingen waarmee u zeer veel van de ander ontvangt.

Als u dan nog iets bekwaam hierin wordt, dan ontdekt u ook dat u a.h.w. de gedachtenwereld van de ander voor een deel kunt ontvangen. Soms gebeurt dat ook in de vorm van lichamelijke ervaringen: ik heb het koud, ik heb het warm. Maar veel vaker is het eigenlijk een soort tweegesprek dat u met uzelf voert waarin echter de woorden die u aan de ander toeschrijft in overeenstemming zijn met bewustzijnsinhoud van die persoonlijkheid. Dit kunt u op aarde doen, maar u kunt het ook in de geest doen.

Nu zoudt u geestelijk gezien volledig vrij moeten zijn. Maar wie is dat? U bent opgevoed in een bepaald milieu. U leeft in een maatschappij met bepaalde normen. U heeft misschien een geloof of in uw jeugd een geloof gehad dat u eveneens in een bepaalde richting stuurt. Die dingen zijn voor u wetten; ze bepalen uw mogelijkheden. U kunt dus niet in de droom dingen gaan doen, die u normaal niet zoudt kunnen, willen of durven doen.

Dit is ook weer een heel belangrijk punt. Want op het ogenblik, dat wij die grenzen overschrijden, ontstaat er voor ons een werkelijkheidsverwerping; d.w.z. wij wijken af van een realiteit en we beginnen daarvoor

vaak wensdromen in de plaats te stellen. Dat is niet belangrijk, dat is niet interessant en het is vaak ook nog misleidend op de koop toe. Probeer dus uzelf te blijven in uw dromen.

Projecteer u nooit als super-man of super-vrouw die alles kan, want dat kunt u niet; daar gelooft u niet in. Dan bent u in een fantasiewereld zonder meer. Probeer u gewoon te zien zoals u bent, te handelen zoals u bent ook in die droomwereld. Er gaan dan toch wel bepaalde grenzen verschuiven, maar het is niet meer iets waarin u zelf niet gelooft en dat brengt u tot een ontwijken in de onmogelijkheid.

Een van de grote problemen bij een zelfprojectie naar de sferen is vaak dat een mens die sferen niet wil aanvaarden zoals ze zijn. Hij gaat uit van zijn eigen conditioneringen. Daarom moeten b.v. alle geesten in witte soepjurken met zilveren zoom lopen. Nu is dat niet zo erg; het is maar een symptoom. Want een dergelijke ontmoeting zal ook nooit het gehele wezen van de ander doen aanvoelen en begrijpen. De aankleding is tevens 'n norm voor een mogelijke uitwisseling van signalen. Dat moet u gewoon vermijden. Door uzelf te zien zoals u bent bereikt u dat u de wereld waarin u dan terecht komt althans zoveel mogelijk aanvaardt zoals ze is.

De contacten die dan geestelijk worden gelegd, zijn volkomen reëel. Ze kunnen zelfs zover gaan dat men na een dergelijke beleving gevoelens van lichamelijke aanwezigheid heeft t.a.v. iemand die er niet is of misschien niet meer is. Het kan zover gaan dat u boodschappen ontvangt en dat u weet: laat mij dat nu maar niet doen, dat zou deze of gene niet leuk vinden.

Als u verder hierbij nog uw beeld van God in het geding gaat brengen - en dat kan erg belangrijk zijn - dan moet u dat zo weinig mogelijk personifiëren. Maak van God geen persoonlijkheid. Maak er een ontmoeting van met een kracht, met een stem of een kleurenschouwspel dat u iets zegt. Als u zich afstemt op die niet-gedefinieerde God, is de kans dat u doordringt tot een wereld waarin zeer hoge krachten zich manifesteren en werkzaam zijn veel groter.

Denk niet, dat u God Zelf ontmoet. U zoudt het nieteens kunnen, want de totaliteit van die God kunt u niet bevatten. Het is altijd maar een deel van de goddelijke werkelijkheid die u kunt ervaren. Maar een relatie met die God betekent wel een uitwisseling tussen de in het ik bestaande wens en wenselijkheden en de goddelijke mogelijkheid. Er ontstaat een correctie t.a.v. uw eigen gedrag, maar ook t.a.v. de krachten waarover u beschikt, het aanvoelen of weten dat voor u belangrijk is.

U ziet het, door een beetje onze innerlijke werkelijkheid te dirigeren kunnen we dus erg veel doen. Onszelf geheel kennen, wij hebben het al gezegd, is voor ons bijna niet mogelijk. Maar wij hebben toch een beeld van onszelf. Als wij dat beeld nu aanpassen voor zover wij dit kunnen aan hetgeen voor ons ideaal is, dan zien wij een zelfbevestiging. Zelfbevestiging is de eerste basis voor contacten met hogere waarden en sferen.

Iemand die zegt: Ik ben maar een arme zondaar, die is misschien wel nederig op zijn manier, maar hij zegt gelijktijdig: Ik kan dus die hoge wereld niet bereiken, want dat is er in geïmpliceerd. Die hoge wereld kan mij bereiken, maar ik kan die hoge wereld niet bereiken. Zeg je: Ik ben onvolmaakt, maar ik streef naar het goede, dan heb je daarentegen een positieve benadering. Je kunt die hoge wereld wel benaderen en begrijpen en je kunt gemakkelijker contact ermee opnemen. Dat zal voor veel mensen erg ongeloofwaardig klinken, denk ik, maar het is een feit.

Innerlijke rust, innerlijke werkelijkheid zijn belangrijke factoren. Maar een mens, die zichzelf niet kan bevestigen, die zichzelf of een

deel van zichzelf niet kent, die wijst daardoor niet alleen stoffelijke delen van zichzelf of van zijn beleving af. Hij wijst wel degelijk een groot gedeelte van zijn contactmogelijkheden in de geest en met geestelijke middelen af. Daarom zou ik zeggen:

Mensen, begin met jezelf te aanvaarden zoals je bent. En dan kun je nog heel anders zijn, dan je denkt te zijn. Dat is helemaal geen punt. Maar dat wat je beseft te zijn, moet je aanvaarden en dat moet je positief bekijken. Je moet zien wat er aan goeds in zit, nooit wat er aan kwaads in zit.

Een innerlijke werkelijkheid veranderen kan namelijk niet vanuit een negatief standpunt zonder dat wij gelijktijdig daarbij onszelf geestelijk verlammen en ten dele ook tot angstdromen verdoemen. Positiviteit is erg belangrijk.

Een opbouw van zo'n innerlijke werkelijkheid zal in het begin hoofdzakelijk bestaan uit droomvoorstellingen die delen van het onderbewuste kenbaar maken en soms ook een paar geestelijke elementen. Maar als je steeds weer geestelijke ervaringen opdoet, als je uittredingservaringen doormaakt, dan wordt er aan je bewustzijn steeds meer toegevoegd dat niet behoort tot je zuiver stoffelijke werkelijkheid. Je wereld groeit. Als je nu die innerlijke wereld steeds blijft onderwerpen aan de redelijke normen, dan kom je niet verder.

De rede is een werktuig, maar de intuïtie, het aanvoelen, is toch de bepalende factor. Dat is trouwens voor de meeste mensen ook in de praktijk het geval. Zelfs de wetenschapper wordt door zijn gevoelens geleid en komt daardoor tot de interpretatie van feiten die hij constateert, zodat zijn rationaliteit voor een deel emotioneel gericht blijft. Bij u is dat zeker ook het geval.

Dan bestaan er duizend-en-één recepten. Recepten voor hoe u dit en hoe u dat kunt doen. Meestal werken ze wel, maar je moet er eerst in geloven. Wat is nu het belangrijkste dat u heeft?

U bent uzelf. U moet eerst in uzelf geloven om tot grote mogelijkheden te komen. Dit geloven in uzelf geeft die geestelijke ervaringen, deze aanpassing van herinneringen, dit tijdsbesef, soms zelf incarnatiebesef waardoor u langzamerhand van binnen een wereld krijgt waarin zoveel elementen, die geestelijk zijn een rol spelen, dat u een nieuwe werkelijkheid begint te betreden.

Hoe belangrijker die werkelijkheid wordt, des te gemakkelijker het ook is om al datgene wat daarin wordt verworven, geleerd en beleefd over te dragen naar uw stoffelijke wereld. U weet dat u een stoffelijke wereld niet zonder meer kunt beschouwen als een norm voor een stoffelijk bestaan.

Als wij u dingen proberen te leren, dan trachten wij altijd praktisch te blijven. Maar er zijn zoveel verschillende mensen. Er zijn zoveel verschillende omstandigheden. Er zijn zoveel verschillende ik-beelden, dat het altijd een wat vage, te algemene benadering blijft die voor velen werkt maar nooit voor allen.

Maar als je nu je innerlijke wereld gaat aanpassen, dan heb je ook die raadgevingen van buitenaf veel minder nodig. Je gaat innerlijk weten wat je zou moeten zijn. Gelijktijdig besef je - je ik-beeld is toch nog stoffelijk - wat het kan zijn. Het leven wordt een compromis waardoor de innerlijke wereld zoveel mogelijk, maar volgens de normen van ik en materie zoals ik die zie, wordt geuit. Hoe meer ik het uit, des te groter de paralleliteit tussen ervaringen in de stof en dat wat geestelijk belangrijk is. Er is een steeds grotere overdracht van waarde van de geest naar de stof en omgekeerd.

Het beeld dat ontstaat is er een van een ego waarin de stof aanwezig is zonder dat iets van de geestelijke waarde wordt ontkend. Dit impli-

ceert dat met dit beeld een projectie mogelijk is tot in zeer hoge werelden. Je kunt de werelden van licht en kracht, ja, de wereld van de z.g. Heren (Heer van wijsheid enz. enz.) kun je daarmee betreden. Je kunt ze beleven.

Elke wereld die je betreedt echter, daar moet ik u voor waarschuwen, heeft altijd twee aspecten. De God, die u ontmoet, kan ook een demon zijn. Omdat dat wat u zoekt als God niet de totale God is en de andere eigenschappen u dus als vijandig aan uw godsbeeld tegemoet schijnen te treden. Vrees deze dingen niet. Ze hebben alleen macht over u, als u ze vreest, als u zich eraan onderwerpt of u erdoor laat beïnvloeden of beheersen.

Elk wereld-beeld van een andere wereld is niet alleen maar zonneschijn; er is altijd licht en schaduw. Zelfs in het mooiste Zomerland zijn er tussen alle superbloemen die er bloeien hier en daar nog Vioosetende planten waar je je vingers beter van af kunt houden. Besef dit. Weet, dat de verschijningsvorm niet de juiste is, maar dat het voor u door uw onderscheid een verschil in werking of verschijning betekent.

Zoek in die innerlijk wereld voor uzelf symbolen te vinden die voor u belangrijk zijn. Voor sommige mensen zal dat zijn de jonge Boeddha op een lotusblad ergens middenin een vijver. Voor een ander is het misschien een zegenende Jezus. Dat hindert niet. Een dergelijk symbool is niet echt.

Als u Jezus ontmoet bij een uittreding in de sferen, is het een kans van één op vele miljoenen dat u met de Christusgeest een werkelijk contact heeft. Maar dat is niet belangrijk. Het symbool op zichzelf vertegenwoordigt instelling of afstemming. Het symbool wordt daardoor een middel voor de juiste zelfprojectie. Daarom is het helemaal niet zo erg, als in uw droombeelden religieuze symbolen een rol spelen. Maar begrijp, ze zijn nooit absoluut.

Als demonen en duivels daarin ook een rol spelen, dan is dat ook niet erg zolang u niet daartegen in verweer wilt komen, u daaraan wilt onderwerpen of daar bang voor bent. Deze dingen bestaan, maar u begrijpt ze niet. Uw enig doel is licht.

De eenwording met lichtende werelden kan stoffelijk nooit worden uitgedrukt. Wij hebben daarover al het een en ander gezegd o.a. ten aanzien van mystieke beleving. Maar het doel van de geestelijke projectie van het ik is opgaan in dat deel van de goddelijke en tijdloze werkelijkheid dat je op dit moment in tijd representeert. Dat houdt in, dat er uittredingen zijn, reële projecties van het ik, die stoffelijk niet herinnerbaar zijn.

En dan moeten wij ons afvragen: heb ik dan droomloos geslapen? Neen, zomin als veel mensen zich dromen, die een sfeer bevatten, zullen herinneren omdat ze op de een of ander manier het bestaan van die sfeer of wereld in twijfel trekken of niet verstandelijk kunnen aanvaarden, zo zult u een ervaring overhouden, maar u zult daarvan geen voorstelling aan overhouden.

Dan kom ik nu aan het laatste stukje van dit betoog.

Ik stel het volgende: Een beeld van het ik dat voor het ik aanvaardbaar blijft en tevens wordt gezien in contact met hoogste kracht en wereld veroorzaakt een uitermate diepe rust of slaaptoestand; of als men het wakend oprecht te doen een meditatie, die in een soort trance overgaat. Op dat ogenblik ontstaan relaties met het niet-uitdrukbaar. De kracht van dit niet-uitdrukbaar beleeft u wel in uzelf. Wanneer u weer terugkeert tot de werkelijkheid, kunt u het gevoel hebben dat uw haren te berge rijzen of dat u a.h.w. onder een zware statische lading staat. U kunt het gevoel hebben dat de hele wereld zo goed is dat u haar wilt omhelzen. Eén raad:

begin daar niet aan, want u krijgt er last mee.

U kunt het gevoel hebben dat de kracht a.h.w. overal uit uw lichaam spat. Zeg dan niet: Dat is alleen maar een illusie. U heeft dan iets ervaren. U heeft door de harmonie die bij de projectie ontstond bepaalde residuen uit die hogere wereld overgebracht naar het lichamelijke. Stof en geest zijn ook in dit opzicht tot een groter eenheid gekomen.

Er zijn veel oosterse wijsgeren die zeggen, dat je niet moet denken dat dat de ideale vorm van mediteren is. Hun leerlingen denken er dan ook erg veel over na hoe ze niet moeten denken, zodat ze om niet te denken voortdurend denken aan niet denken en zo in hun gedachten bijna ten onder gaan.

Niet-denken is voor een mens praktisch onmogelijk. Vrede ervaren is iets anders. Op het ogenblik, dat de gevoelswereld (gesublimeerd eventueel) in toenemende mate je wezen begint te doordringen, vervlakken de gedachten. Ze blijven wel, maar ze zijn niet belangrijk meer. Het punt bereiken waarop het denken even onbelangrijk is als het gemurmel van een menigte terwijl je **net** met iets bezig bent, is de meest ideale toestand die je kunt bereiken. Als je deze goed bereikt, heb je daarmee een groot aantal geestelijke mogelijkheden voor jezelf geopend.

Ook dan is het nodig dat het ik of delen van het ik bewust worden geprojecteerd. Dit kan geschieden door de oefening een vastomschreven doel te geven, zoals je je fantasie van de innerlijke wereld aanvult met die elementen waar je naartoe wilt. Het is de methode om grote delen van je persoonlijkheid in contact te brengen met werelden die je op dit moment althans nog niet als concrete werkelijkheid kunt beleven of bevatten.

Elke mens behoort tot vele werelden, ook u. Bijna elke mens maakt het zich onmogelijk het contact met die werelden ook maar enigszins bewust te beleven door zijn wereldbeeld en ik-voorstelling.

Elke mens kan op het ogenblik, dat hij vertrouwt in het ik-beeld dat hij heeft zonder het te beoordelen, zonder bezig te zijn met schuld en verdienste dit gebruiken om hoge werelden te ervaren. Van een bewust stoffelijk beleven zal altijd maar in beperkte mate sprake zijn. Dat houdt in, dat hetgeen ik heb gezegd ook voor u geldt. Het geldt voor elke mens, omdat het in feite is gebaseerd op grondeigenschappen die in elke mens aanwezig zijn, geestelijk zowel als stoffelijk. Maar u kunt het alleen uitvoeren op uw eigen manier, niet op de manier van een ander.

Er zijn bepaalde vormen van godsdiensten, van yoga waarbij sexualiteit (de westerling zegt: uitspattingen) gebruikt wordt om tot de toestand van zelfaanvaarding en wereldvergetelheid te komen.

Er zijn andere secten en groepen die de bergen in trekken en in absolute eenzaamheid misschien maandenlang achtereen met minimale voeding mediteren en proberen zowel lichaam als geest te beheersen. Die wegen zijn schijnbaar heel anders, maar ze komen op hetzelfde neer: het bereiken van een toestand van zelfaanvaarding die een zelfvergetelheid bijna gelijk komt, omdat het ik-beeld een zuiver automatisch ervaringspunt is geworden en niet meer een relatie vergegenwoordigt met de wereld of met de geest. Deze wordt eenvoudig aanvaard.

Het is in deze aanvaarding dat de werkelijkheidsbeleving kan optreden. Het is door deze aanvaarding dat de projectie van het ik naar een tevoren gesteld doel mogelijk wordt. En het is vanuit deze zelfaanvaarding (de ik-projectie) dat het zelfs mogelijk is om de grenzen van de tijd tijdelijk uit te schakelen zolang het die zaken betreft waarbij je zelf betrokken bent.

Daarmee heb ik de les voor vandaag beëindigd.

MAGISCH DENKEN.

U weet wat magie is? Magie is het scheppen van een wereld die zo-
zeer van de normale afwijkt dat je daardoor in contact komt met krach-
ten, die in de normale wereld niet kenbaar zijn om dan die krachten zo-
danig te activeren dat hun uitwerking kenbaar wordt in je normale we-
reld. Dat betekent, dat de magiër eigenlijk heel anders moet denken dan
een normaal mens, als het tenminste normale mensen zijn.

Het magisch denken berust op het feit, dat je intuïtief aangevoel-
de waarden weet onder te brengen in symbolen en door het hanteren van
die symbolen eigenlijk je gedachtenwereld en je concentratie verandert.
Om u een paar eenvoudige voorbeelden te geven:

U heeft allen wel gehoord van oproepings- of bezweringsmagie.
In dergelijke gevallen werken ze op vele verschillende manieren.
Een ervan, die o.a. in Thessalië indertijd werd gebruikt is: drie rin-
gen die bij elkaar aansluiten. In één ring sta je zelf. In de tweede
ring staan de reukwerken en de derde is de verschijningscirkel.

Nu zou men zeggen: Dat is dan wel nodig, want we horen overal van
pentagrammen. Zelfs Goethe heeft het erover: de bezwering van geesten
in een pentagram tot natuurlijk de jonker met de paardevoet op visite
komt en aan de muizen zegt om dat pentagram even door te knabbelen.

Altijd weer dat idee van zekerheid. Is dat nu essentieel?
Nee, eigenlijk niet. Maar door het hanteren van de symbolen van zeker-
heid schept de magiër voor zichzelf een gevoel van onaantastbaarheid
waardoor hij inderdaad alle verschijningen op een bepaalde plaats defi-
nieert. Het is zijn eigen gedachtenkracht die het doet en niet wat an-
ders.

Een ander voorbeeld dat misschien meer mensen zal aanspreken, is
gewoon het werken met een talisman. Misschien zijn er onder u ook wel
die een talisman hebben gebruikt. Het is een voorwerpje, soms een me-
daille, een kokertje met een stukje geschrift erin dat je bij je draagt.

Nu zeggen de mensen: Dat is magisch, dat geeft bescherming.
Zoals er ook katholieken zijn die zeggen: Als de rozenkrans gewijd is,
dan is die veel heiliger. Dat is allemaal natuurlijk maar schijn.
Maar doordat je zo denkt, maak je het waar.

Het gekke is, dat je zo'n talisman kunt opladen door je eigen
denken. Je geeft hem eigenschappen die hij niet bezit alleen door de
manier waarop je daaraan denkt en daarop vertrouwt. Zo ontstaan er
talismans die reëel werken. Het is eigenlijk een deel van je eigen per-
soonlijkheid dat je gebruikt.

In het magisch denken wordt er dus eigenlijk een splitsing gemaakt
tussen iets wat je bewust zelf bent en een deel dat je niet bewust zelf
bent en dat je projecteert. Of dat nu een bescherming is, of dat het
een oproeping is of een soort laddertje naar boven of naar beneden voor
geesten om op te klimmen of af te dalen of dat het de een of andere be-
vordering is. Er bestaan ook zegels om rijk te worden.

Al die dingen werken binnen bepaalde grenzen. Want het magisch den-
ken is in feite het denken aan een werkelijkheid die zo nu niet bestaat,
maar die je door volledig daarin op te gaan via je eigen wezen en je le-
venskracht een werkelijkheid verschaft waardoor ze in je eigen wereld wer-
ken.

Ik heb vaak horen zeggen: Magisch denken is zo simpel. Dan komen ze
met oude voorbeelden o.a. De tabula smaragdis een van de meest klassieke.

Deze zegt enigszins herleid: Zo beneden, zo boven. Een parallel tussen werelden wordt hier verondersteld. Wanneer hier iets gebeurt, zal het daar ook gebeuren. Wanneer daar iets gebeurt, zal het ook hier gebeuren. Dat is niet echt waar, maar het doet wel iets anders:

Als ik geloof, dat iets wat ik hier doe daar invloed heeft, dan zal het geheel van mijn kracht - en die is aanmerkelijk groot, want ze omvat een hoop voertuigen - in die andere wereld dus krachten verzamelen en bubbelen, maar wel met het doel dat ik door mijn handelingen hier heb aangegeven. Het is dus een denken waarmee oorzaak-en-gevolg worden verschoven. De oorzaak ben ik zelf, maar het gevolg projecteer ik niet direct rond mij, maar in een andere wereld. Vandaaruit wordt dat gevolg versterkt en weer kenbaar op aarde.

De mens heeft natuurlijk vele eigenschappen. Bijvoorbeeld: vier van de tien mensen bezitten enige helderziendheid. De meesten ontwikkelen ze niet, ze onderdrukken het, maar ze hebben ze wel.

Ongeveer vijf tot zes van de tien mensen hebben enige telepathische begaafdheid. De meesten ontwikkelen het niet, ze gebruiken het niet, ze schermen het af, maar ze hebben het wel.

Als we kijken naar helderhorendheid, dan komt die bij vier op de tien mensen voor. Dat zijn de paranormale eigenschappen. Waarom wijzen zoveel mensen dat af? Omdat zij zich dat niet kunnen voorstellen als een persoonlijke werkelijkheid. Het is iets, dat kan nog wel bij een ander maar niet bij mij.

Wat is nu de hele grap? Door die delen van mij die ik niet kan aanvaarden buiten mij te projecteren als een demon, een kabouter, een weldoende geest maak ik het mijzelf mogelijk om die werkingen te aanvaarden. Ze zijn nu niet meer van mij en dus zijn ze mogelijk geworden.

Het gehele magische denken, inclusief de heksencultus en alles wat erbij hoort, berust nu juist op dit principe. Ik denk dat er iets is en daardoor bestaat het voornamelijk. Dat het wordt bezielde door mijzelf, weet ik waarschijnlijk niet of ik moet heel veel grimoires hebben doorgewerkt. Maar dat hindert niet, want op het ogenblik dat ik denk dat het er is, is het er en dan werkt het.

Hoe meer ik die werking afstem op één bepaald doel, hoe groter de mogelijkheid is dat dat ene doel ook bereikt zal worden; dat het waar wordt.

Het is van een westers standpunt ongelooflijk (het komt voor in de Meesters van het Verre Oosten van Spalding) dat er een aantal mensen bij een bergwand samenkomen, op een rots gaan zitten en allen 'aum, aum, aum' roepen en dan als een murmelende menigte omhoog worden gevent met steen en al, zodat ze de kosten voor energie van de lift kunnen uitsparen. Het klinkt krankzinnig. Maar laten we eens even nadenken.

Hoe vaak horen wij niet over levitatie en heus niet alleen in het Verre Oosten. Er zijn heiligen in de katholieke kerk die voor een altaar geknield liggen en dan ineens een meter boven de grond zweven. Hoe werkt dat? Doodeenvoudig: wanneer ik niet geloof aan een kracht die mij naar beneden trekt, schep ik een kracht waardoor ik die aantrekking ook in veel mindere mate onderga of misschien helemaal niet. Hoe verder ik weg ben van de aardse werkelijkheid, hoe minder die krachten vat op mij hebben. Dat is natuurlijk onzinnig vanuit een wetenschappelijk standpunt.

Zwaartekracht is zwaartekracht. Maar als wij nu eens stellen dat zwaartekracht ten slotte ook maar een verschijnsel is dat wordt voortgebracht door o.a. rotaties, beweging in ruimte, aanwezigheid van veld, aanwezigheid van massa en ik stel dat die massa er niet is, dan scherm ik mij daarvoor af en behoeft het mij ook niet meer aan te tasten.

Zeker, er zijn veel mensen die de levitatie hebben nagebootst zonder dat het echt was. Maar er zijn nogal wat gevallen geweest waardoor die le-

vitatie of wat daarmee gelijk komt toch bekend is geworden. Bijvoorbeeld Daniel Home, een heel bekend medium in Engeland (1860 - 1870) van wie bekend was dat hij zweefde in de kamer en zelfs het ene raam uit dreef (op de 2 verdieping n.b.) en door een ander raam weer binnenkwam. De man had tegenwoordig kapitalen kunnen verdienen als glazenwasser van een wolkenkrabber.

Deze man wist op dat ogenblik niet wat hij deed. Hij was bezig met een verschijnsel. Nu kunnen we zeggen: Het is een geest geweest die het deed. Best. Het kan ook heel goed zijn geweest dat hij het zelf heeft veroorzaakt. Maar één ding is zeker, hij was zover van de werkelijkheid verwijderd dat het beeld van dat zweven domineerde. Dat was geen oplichting; het was echt waar. Er zijn meer van die dingen voorgekomen.

Wij weten van donkerkamer-mediums die inderdaad in staat waren om vreemde dingen te doen. Dan bedoel ik heus niet het rammelen met een tambourijn e.d., want dat is in 9 van de 10 gevallen zwendel. Maar die eveneens in een flauw verlicht vertrek tafels omhoog doen gaan en dergelijke dingen meer. Dan zegt men: Dat is de geest die het doet. Dat behoeft helemaal niet.

In het magisch denken namelijk zal al datgene wat ik als een volledige waarheid aanvaard, worden vervuld voor zover men eigen kracht daarbij optreedt. Ben ik dus geestelijk heel sterk en denk ik dat ik een vleugel optil, die begint te lopen. Lopen zal die niet, maar hij zal zweven en een eind verder terecht komen. Een zware kast wordt verplaatst. Iets wat u trouwens kunt nagaan, want bij poltergeistverschijnselen is dat beschreven.

Vroeger heette dat hekserij of magie. Tegenwoordig noemt men het al enigszins paranormaal. De basis ervan is dus een soort geesteshouding. Het is wat je denkt. Als een magiër denkt dat hij iemand doodt, dan kan het zijn dat hij daarmee een geest belast. Maar of dat een echte geest is of een astrale schil, die hij zelf heeft opgebouwd, dat staat nooit vast. Ik weet wel, dat het bij heel veel groene magiërs een kwestie is van een astrale schil waarbij ze dan soms, maar lang niet altijd, bepaalde geesten inschakelen.

Het doden op afstand is niet alleen een kwestie van suggestie, maar het kan ook alleen via suggestie gebeuren. Dus als ik nu even de zaak een beetje bij elkaar haal:

Een magiër gelooft in een wereld die zodanig anders is dan de werkelijkheid dat hij zich daar volledig één mee voelt. Hij zal in zijn handelingen en in de rituelen die hij volbrengt zich identificeren met die andere wereld. Hierdoor wordt zijn gehele wezen afgestemd op datgene wat hij in feite van die andere wereld ziet. Pas als hij zelf die actie met zijn eigen krachten begint, is het eventueel mogelijk dat geestelijke krachten zich daarin verder ontladen.

Dan moet je niet vragen waar ze vandaan komen, want als je met hemelpoort-verhalen begint, dan zijn er een hoop geesten die tijdelijk de vlucht nemen naar een rijk waar het erg warm is. Dat doet mij denken aan het verhaal van die zeeman. Deze werd op volle zee begraven in de tijd van de eerste stoomboten. Om een verzwaring te vinden die tamelijk goedkoop was, hebben ze een grote bonk steenkool in een zak aan zijn voeten gebonden. Waarop een jong maatje, dat nog van geen wanten wist, heel voorzichtig aan de stuurman vroeg: Stuur, moet je daar zelf je eigen kolen meebrengen?

De geesten die je oproept kunnen dus echte geesten zijn; die zijn er. Maar het vreemde is, dat die geesten nooit iets doen voordat je zelf begint. Het is net als op aarde. Er zijn een hoop mensen die kun je eenvoudig niet op gang krijgen. Als je zegt: Doe dat en dat. Ze doen het niet. Begin er zelf mee, ze beginnen je te helpen en voor je het weet,

kun jij gaan zitten. U kent die mensen wel. Menige vrouw die daar gebruik van maakt. Zij heeft wel duizend keer tegen haar man gezegd: Als jij nu eens een keer de ramen wil lappen. Op een gegeven ogenblik krijgt zij er genoeg van en net dat zij op de vensterbank wil klauteren, bekijkt hij het en denkt: je moet er toch voorzichtig mee zijn, ze is voor andere dingen ook bruikbaar. Dan zegt hij: Ik zal het wel even doen. Op die manier, zeer simpel gesteld, werkt het dus. Maar het kan alleen maar werken, als je erin gelooft.

Dan denk ik aan kerken. Als de dominee de zegen uitspreekt, dan kan dat wat betekenen. Alleen, hij moet er zelf in geloven. Dus als hij zich alleen afvraagt: Hoe kan ik mooi uitspreken 'Als 's Heren zegen op u nederdaalt' dan gebeurt er niets. Die man staat te galmen. De kerk geeft die galm wel terug. Maar als dominee zich op dat ogenblik bezielde voelt, verbonden met een hoge kracht, hij gelooft dat hij het kan doen en hij zegt het, dan zijn er heel veel mensen die dat ondergaan; dan werkt het. Zeker als hij daarmee in het bijzonder bepaalde mensen bedoelt.

De katholieke kerk. Hoe vaak heeft u niet gehoord dat iemand het H. Oliesel kreeg en dat hij beter werd. Waarop een cynicus natuurlijk zegt: Ja, ze ontdekken dan dat ze gaan sterven en komen dan pas goed in verweer. De praktijk is echter deze:

Iemand gelooft op dat ogenblik dat daardoor goddelijke krachten hem bereiken. Door dit geloof voelt hij in zich kracht. Deze kracht wordt lichamelijk gereproduceerd en versnelt het genezingsproces. Daardoor succumbeert hij niet, terwijl anderen onmiddellijk weer broodwinning voor de begrafenisondernemers bezorgen.

Als je bezig bent met al die dingen, dan gaat het niet om de rite. Het gaat om de intensiteit van aanvaarding van de andere werkelijkheid. Daarom moet je zeggen: Elke gemeenschap waarin bepaalde dingen sacraal gebeuren is in feite een magische gemeenschap. Daar is een magisch denken, ook als heel vaak de zaak beperkt is, want er is heel veel geloof dat men eigenlijk bijgeloof zou kunnen noemen. Alleen is het vreemde, dat dat geloof voor de mensen zelf door de feiten vaak wordt bevestigd.

Magisch denken: het zo sterk je één voelen met een werkelijkheid die niet kenbaar is en misschien niet eens zo bestaat, dat je daardoor verschijnselen opwekt die voor jou een bevestiging zijn dat je geloof juist is. Dat is niet waar. Het is alleen maar een bevestiging dat de kracht, die op deze manier in je is ontstaan, haar weerslag kan vinden in de buitenwereld zowel ten aanzien van jezelf als ten aanzien van anderen. Waar het mij om gaat is het volgende:

Elke gedachte op zichzelf bevat een mate van kracht. Op het ogenblik, dat die kracht sterk centraal wordt gesteld in één bepaald beeld, ontleent ze aan dit beeld haar werking. Omdat het beeld niet behoort tot de stoffelijke werkelijkheid, zal niet alleen de stoffelijke persoonlijkheid, maar de hele persoonlijkheid erbij betrokken zijn, inclusief alle voertuigen die ontwaakt zijn tot de hoogste toe. De kracht, die hierdoor beschikbaar komt, is een veelvoud van hetgeen een mens zich materieel als deel van zijn eigen vermogen en mogelijkheid kan voorstellen. Deze kracht wordt door het geschapen beeld bepaald in haar werking.

Bij alle magisch denken kunnen magische resultaten eerst worden verwacht, wanneer de kracht een nauw omschreven en beperkte taak wordt toegerekend. Als je daarmee bezig bent, dan blijft dat werken. Het kost je dus kracht tot het ogenblik dat de zaak is afgesloten.

In praktisch alle magische praktijken (ik sluit hierbij de kerkelijke niet uit) bestaat er een soort eindformule. In de magie dank je b.v. degenen die je hebben geholpen; of dat nu goden zijn, demonen die je hebt aangeropen of engelen. Je zegt: Keer terug naar vanwaar gij zijt gekomen

en vervul de taak die ik u heb opgedragen. Hierdoor wordt de werking bevestigd. Maar aan deze werking is nu een beperking toegevoegd; het kan niet een werking zijn die onbeperkt voortduurt. Het kan alleen een werking zijn die een bepaald doel moet treffen. Is dat éénmaal gebeurd, dan houdt ze vanzelf op; ze bestaat niet meer.

Dat is hetzelfde als de heen-zending; bij de protestanten de zegen van de dominee. Op deze manier is er altijd een eindformule.

Kijk je naar de tantrische magie, dan is er een afsluiting die meestal eindigt met de aanroeping van bepaalde goden en gelijktijdig de beëindiging van het werk.

Kijk je naar de natuur-magie, zoals die in vele landen wordt beoefend, dan blijkt dat men een dankgebed geeft, ook als er nog geen verschijnselen zijn, aan degene (de geest of de god die je hebt opgeroepen) die het moet vervullen. Daarmee wordt gezegd: Ik u dankende rust ik. Met andere woorden: ik sluit mij van het werk af.

Het is duidelijk, op het ogenblik dat wij met ons stoffelijk bewustzijn een beïnvloeding van een geestelijke wereld beëindigen, is voor ons die andere wereld ten einde. Maar het doel, dat wij erin hebben gelegd, wordt door die andere wereld vervuld. Hoe beperkter het doel is, hoe duidelijker en kenbaarder die vervulling zal zijn.

Dan is het natuurlijk ook zo, dat de magie een heel andere oorzaak-en-gevolgwerking kent dan de redelijkheid.

In de magie kennen wij de gelijkheid der dingen. Als twee dingen identiek zijn of alleen maar qua voorstellingsbeeld identiek, dan zal elke beïnvloeding van het ene ook een beïnvloeding van het andere betekenen. Vandaar dat ze soms voor bezweringen twee parallelle zaken gebruiken; b.v. twee zelfde beeldjes, twee zelfde schoteltjes. Het ene voorwerp geef je aan de persoon. Deze brengt het dan in zijn eigen omgeving onder. Het andere houd je zelf. Op het ogenblik dat je op het voorwerp zit te kloppen, werkt een klopgeest bij de andere persoon. Het is wel niet zo simpel als ik het voorstel, maar het komt er wel op neer. Ook hier is het weer de voorstelling die werkt.

Bij de goena-goena bestaat de mogelijkheid om iemand te helpen examens goed te doorstaan. Daar hoort dan ook een talisman bij. Maar het eigenaardige is, dat zodra de magiër sterft de talisman ophoudt te werken. Dit impliceert dus heel duidelijk dat het niet de talisman is die werkt, maar dat het de magiër is die a.h.w. een deel van zijn kracht heeft verankerd in de talisman. De persoon zal het wel verder blijven dragen. Hij zal zich er zekerder door gevoelen en daardoor wel enig resultaat boeken, maar de werkelijk grote resultaten en werkingen zijn afgelopen.

Het is duidelijk dat, als we materiaal gebruiken dat zo sterk is in het opnemen van kracht, je dat wel een tijdlang kunt laten werken. Als u een ster op Ster-avond laat instralen, dan betekent dat een remming op bij wijze van spreken 20 tot 30 driftbuien; het ligt eraan hoe intens ze zijn. Daarna doet het draagteken niets meer; het voorwerpje kan het niet meer compenseren. Waarom? Omdat het voor ons nu eenmaal niet mogelijk is om een voortdurende binding met elk draagteken en elk stukje edelmetaal dat is ingestraald te behouden.

Het werkt dus wel, maar het is in tijd beperkt. Maar gelooft u zelf dat het sterretje u beschermt en u kracht geeft, dan wordt die werking intenser, omdat u uw eigen kracht eraan toevoegt en op het ogenblik dat u die kracht nodig heeft u dus een grotere reserve heeft. Dat is ook magisch denken.

Het magisch denken is eigenlijk een beetje te vergelijken met het opbouwen van de gewijzigde innerlijke werkelijkheid. Alléén wordt het niet zo bewust en intens gedaan met voorstellingen. Het is gewoon een ge-

loofsaanvaarding. Als je bepaalde dingen niet zo gemakkelijk gelooft, kun je heel vaak door rituelen en dergelijke tijdelijk je voorbehoud vergeten. Dat betekent dan, dat je toch een andere werkelijkheid gaat betreden; dat je daarmee gaat werken.

In de rituele magie is het ritueel (inclusief de rituele wapens en middelen die worden gebruikt) in feite iets wat de magiër nodig heeft om zich van zijn eigen mogelijkheden, vermogens en krachten bewust te worden.

Dat is in het dagelijkse leven precies hetzelfde. Als u denkt dat alles goed gaat, gaat niet alles goed, maar dan gaat het wel opvallend veel beter. Als u ergens aan begint te twijfelen, dan moet u maar eens zien, die twijfel wordt van alle kanten bevestigd. Dat moet u maar eens onthouden.

Magisch denken zou heel veel mensen kunnen helpen om dat deel van de persoonlijkheid, dat normaal niet in het spel komt, te activeren. Als u denkt, dat er iemand is die u visioenen, waarschuwingen e.d. geeft, dan zult u een deel van uw bewustzijn activeren dat u normalerwijze uit uw denken heeft gesloten en daardoor de werking ervan niet beseft.

Als u gelooft, dat er een kracht is in u die u helpt, dan beschikt u daardoor over meer kracht, ook als die andere kracht niet werkelijk bestaat.

Ten laatste en dat is misschien ook wel belangrijk voor u: Op het ogenblik, dat u door uw denken een harmonie heeft doen ontstaan met andere krachten, zullen die andere krachten wel degelijk reageren op hetgeen u bent. Waar eenmaal een harmonie is ontstaan (of dat nu tussen mens en mens is, tussen mens en geest of tussen geest en geest) zal op grond van die harmonie elke verandering in de ene een verandering in de andere impliceren; zal elke werking van de ene de werkzaamheid van de andere impliceren. Daar kunt u dus ook gebruik van maken. Dus magisch denken lijkt mij zo gek nog niet.

Als u met de innerlijke werkelijkheid van mijn voorganger in moeilijkheden komt (het zou kunnen), probeer het dan maar gewoon met magisch denken.

Als u werkelijk en intens in iets kunt geloven of tijdelijk uzelf intens kunt overtuigen van iets wat stoffelijk niet reëel is, dan zult u zien dat er resultaten komen die bevestigend zijn ten aanzien van hetgeen u heeft gesteld of heeft gelooft.

BEN IK WIE IK ZIE?

Ben ik wat ik zie? Wat zie ik? Ik beseft mijzelf niet. Drie werelden weerkaatsen zich en spiegelen wat ik ben, wat ik niet erken, omdat ik toch mijzelf ben.

Ik zoek mijzelf. En in dat wat zich voor mij weerkaatst uit het zijnde, uit het leven, komt ten langen laatste een beeld, dat ik kan erkennen en aanvaarden als iets wat ik ook ben, ofschoon ik nog de totaliteit van eigen leven niet erken en niet kan omschrijven.

Dit is mijn werkelijkheid. Zo word ik door het zoeken in stilte voortgeleid, totdat ik beeldverwerperde werkelijkheid beseft. En zo mijzelf geef aan al wat mij omringt, al wat in mij toch werklinkt en in die eenheid pas erken hoezeer ik als een deel van al toch ook mijzelf blijf.

Hiermee zijn wij aan het einde gekomen van de bijeenkomst.
Er zitten een paar dingen in de les waar u eens over moet denken.
U kunt nooit weten wanneer u ze nodig heeft. Of u bidt of het op
een andere manier doet, als u daar intens in gelooft, schept u door
magisch denken een werking, die u kan helpen waar schijnbaar alle hulp
is uitgesloten.

:--:~:

DE FUGA VAN DE TIJD.

De tijd gaat steeds in elementen. Korte pozen dit, dan dat. En toch wordt
alles saam gevat in opbouw, vaak majestueus.

De tijd is het gebeuren. En in het gebeuren wordt voortdurend weer
herschapen; en dat wat gebeuren was, wordt steeds opnieuw gevormd, tot-
dat wat een vorm reeds kende tot ten slotte het geheel zichzelf erkent
in dat wat alle vormen samen in alle tijd ooit zijn.

De fuga van de tijd. Model van samenvlieden van toon en toon, van
kracht en kracht. Akkoord dat na akkoord steeds volgt en toch zichzelf
volbrengt, in een majeure zichzelf erkent en zo het al tot eenheid wendt
totdat het al vergeten blijft wat men in tijd geschiedenis schrijft.

U zegt: De fuga van de tijd. U bent een deel van eeuwigheden.
U heeft reeds lang tevoren bestaan. En als u sterft, dan zult u gaan
naar sferen, vaak ook weer naar het mens-zijn op aarde. U zult de waar-
den van het bestaan proeven na elkaar. En toch, wat al te saam dit
vormt, is waar, is werkelijkheid. Al is het andere maar schijn.

U zegt: Een fuga van de tijd? Ik zeg: Het is de eeuwigheid ontleed,
in toon uiteen gebroken. In woord na woord gesproken tot een volzin,
die het ene woord verhult waarin het al zichzelf erkent.

De fuga van de tijd. Dat is de mens, die onbewust zich wendt tot
dat wat hij in zich beseft van de eeuwigheid.

:--:~: